

107A. V. 126/2

Beke Moxer

eyrindela

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation of the text on the left page. The text is faint and difficult to decipher but appears to be a list or account of items.

Handwritten text in a cursive script, continuing the list or account from the previous page. The text is very faint and mostly illegible.

AJÁNDÉKOZTA:

Beke Mózes

U. J. 126.

HALOTTI

ÉNEKESKÖNYV.

ERDÉLYI UNITÁRIUS EGYHÁZI
KÖZÖNSÉG

HASZNÁLATÁRA.

KOLOZSVÁRTT.
STEIN JÁNOS BIZOMÁNYA.
MDCCCLVI.

Egy folytonos kérdés itt életünk,
A melyre választ csak ott fenn nyerünk.

Az ev. ref. főtanoda betűivel.

HALOTTI ÉNEKEK.

I.

Templomban, vagy halottas háznál.

I.

LXII. ZSOLTÁR.

1. **A**z én lelkem szép csendesen,
Nyugszik csak az úr Istenben,
Mert csak ő az én idvességem;
Ő nékem erős kövárom,
Megtartóm és én oltalmam,
Minden gonosztól megment engem.
2. Csendes partomra kiszállit,
Magas kőszálra felállit,
A honnan egész bátorsággal,
A haboknak tornyozását
Nézem s a tenger zúgását
Nevetem lelki vigassággal.

3. Az Isten én idvességem,
Erősségem, dicsőségem,
Bizzatok azért csak ő benne;
Előtte ti sziveteket,
Töltsétek ki lelketeket,
Ő legyen lelkünk hiedelme.

4. Soha szégyent nem vallanak,
Valakik el nem hajlanak
E kegyes isteni felségtől;
E nagy úrhoz folyamodjunk,
Jóvoltához ragaszkodjunk,
S nem esünk el a dicsőségtől.

5. Ne bizzatok hivságtokban,
Hamis ragadozástokban,
Malandó dolgon ne kapjatok;
Hogy ha sokasúl kincsetek,
Ahoz ne bizzék szivetek:
Mert nem állandó gazdagságtok.

6. Az Isten a dicső felség!
Kit imád a tenger, föld s ég,
Nevét élet és halál féli;
Őt kegyelem ékesíti,
És ő bölcsen megfizeti,
Kinek ő telte mint érdemli.

II.

„Tebenned bízunk eleitől fogva.“

1. **C**sendesen mint a folyam mely tengert ér,
Halkal mint eltikkadt vész a pusztákon,
Tart a pálya s csillapul az életér,
És szemünkre a szelid ég fátyolt von.
A világnak búcsut int az élet,
Lámpánk alszik és lángra nem éled.
2. Boldog a ki úgy közelget végéhez,
Hogy sirjába visz kiküzdött pályabért,
A leélt élet kinek bút nem szerez,
A ki nem pirúl sirjánál tettiért.
Boldog ez, mert nyugtot lel sirjában,
Mit meg nem lelt a világ zajában.
3. Tudja ez hogy éltünk nem örökké tart,
S a leélt korért számot kell adnia,
Lelke égbe száll, ha érve a révpart, —
S hogy testének porban kell maradnia,
Erre boldog álm vár sirjába,
S nyugton szenderül át jobb honába.
4. Minden a mi kedves volt, tőlünk elmúl,
De örök boldogság az mely vár reánk,
Pályánkat ha jól futottuk, siron túl,

Hol nem múló létre vesz fel új hazánk.
Isten édes Atyánk! adj jó véget,
Zsámolyodnál nyerjünk idvességet.

III.

„Mit bízik e világ“

1. **F**eljülhalad mindent
Az igaz kegyesség,
Az Isten félelme
Legnagyobb bölcsesség;
Nincsen ezek nélkül
Istennél kedvesség,
Nincsen lelki öröm,
Nincs belső békesség.
2. De miképpen szerzik
E drága jószágot?
Nem kell szeretni e
Mulandó világot,
Nem kell bálványozni
Kincset gazdagságot,
És azokból nem kell
Várni boldogságot.
3. Bizony a kik bíznak
E világ javában,

S szívöket bézárják
Egy kincses ládában:
Sokat elfordítanak
Az Isten szavában,
Sokat elmellőznek
Parancsolatjában.

4. A lélek drágább a
Drága gyöngyöknél is,
Sőt drágább a világ
Minden kincsenél is:
Még is ök e kincset
Drága lelkökkel is
Meváltani készek
S idvességökkel is.
5. De mit érsz magosan
Halmozott kincseddel
S ezereket érő
Szép öltözetteddel?
Mit térsz nem igazán
Gyült keresményeddel?
Majd a halál elhord,
De azt nem vihedd el.
6. Bár magas tornyokat
Vert arannyal megtölts;

3. Az Isten én idvességem,
Erösségem, dicsőségem,
Bizzatok azért csak ő benne;
Elötte ti sziveteket,
Töltsétek ki lelketeket,
Ő légyen lelkünk hiedelme.

4. Soha szégyent nem vallanak,
Valakik el nem hajlanak
E kegyes isteni felségtől;
E nagy úrhoz folyamodjunk,
Jóvoltához ragaszkodjunk,
S nem esünk el a dicsőségtől.

5. Ne bizzatok hivságtokban,
Hamis ragadozástokban,
Mülandó dolgon ne kapjatok;
Hogy ha sokasúl kincsetek,
Ahoz ne bizzék szivetek:
Mert nem állandó gazdagságtok.

6. Az Isten a dicső felség!
Kit imád a tenger, föld s ég,
Nevét élet és halál féli;
Őt kegyelem ékesíti,
És ő bölcsen megfizeti,
Kinek ő tette mint érdemli.

II.

„Te benned bízunk eleitől fogva.“

1. **C**sendesen mint a folyam mely tengert ér,
Halkal mint eltikkadt vész a pusztákon,
Tart a pálya s csillapul az életér,
És szemünkre a szelid ég fátyolt von.
A világnak búcsut int az élet,
Lámpánk alszik és lángra nem éled.

2. Boldog a ki úgy közelget végéhez,
Hogy sirjába visz kiküzdött pályabért,
A leélt élet kinek bút nem szerez,
A ki nem pirúl sirjánál tettiért.
Boldog ez, mert nyugtot lel sirjában,
Mit meg nem lelt a világ zajában.

3. Tudja ez hogy éltünk nem örökké tart,
S a leélt korért számot kell adnia,
Lelke égbe száll, ha érve a révpart, —
S hogy testének porban kell maradnia,
Erre boldog álom vár sirjába,
S nyugton szenderül át jobb honába.

4. Minden a mi kedves volt, tölünk elmúl,
De örök boldogság az mely vár reánk,
Pályánkat ha jól futottuk, siron túl,

Hol nem múló létre vesz fel új hazánk.
Isten édes Atyánk! adj jó véget,
Zsámolyodnál nyerjünk idvességet.

III.

„Mit bízik e világ“

1. **F**eljülhalad mindent
Az igaz kegyesség,
Az Isten félelme
Legnagyobb bölcsesség;
Nincsen ezek nélkül
Istennél kedvesség,
Nincsen lelki öröm,
Nincs belső békesség.
2. De miképpen szerzik
E drága jószágot?
Nem kell szeretni e
Mulandó világot,
Nem kell bálványozni
Kincset gazdagságot,
És azokból nem kell
Várni boldogságot.
3. Bizony a kik bíznak
E világ javában,

S szívöket bészárják
Egy kincses ládában:
Sokat elfordítanak
Az Isten szavában,
Sokat elmellőznek
Parancsolatjában.

4. A lélek drágább a
Drága gyöngyöknél is,
Sőt drágább a világ
Minden kincsénél is:
Még is ők e kincset
Drága lelkekkel is
Meváltani készek
S idvességökkel is.
5. De mit érsz magosan
Halmozott kincseddel
S ezereket érő
Szép öltözetteddel?
Mit térsz nem igazán
Gyült keresményeddel?
Majd a halál elhord,
De azt nem vihedd el.
6. Bár magas tornyokat
Vert aranyal megtölts;

Bár abból jó helyre
Csak egy fillért se költs:
Meg nem vált haláltól
Az efféle erkölcs,
Meg hal a szegény, a
Gazdag, bolond és bölcs.

7. Fris palota, felház,
Tornyos kastély, szép vár,
Itt marad, a halál
Mind ezektől elzár;
Hüs árnyék, kies kert,
Szép magzat, kedvos pár,
Elpártol, idején
Magadra vigyázz bár.

8. Mind ezek oh mennyi
Bajjal szereztetnek!
Keserü édesség,
A mivel éltetnek;
De főképp alkonyán
E földi életnek,
Talán halálnál is
Kinosban vérzenek.

9. A ki e világot
Mód nélkül szereti:

Halálos ágyában
Kincsét emlegeti,
Szemét akár ide
S akár oda veti,
Szívét mindenütt új
Bánat sértegeti.

10. Hátra tekint elmúlt
Élete rendére,
Bűneit elnézi
S szintén meghül vére;
Tekint életének
Vég határkövére,
S hát a halál nyilat
Szegi már szívére.

11. Tekint javaira,
S hát nem segíthetnek,
Semmit érnek azok
S nem idvezithetnek;
A kiknél helye nincs
A kegyes életnek,
Végre úgy aratnak,
A miként most vetnek.

12. Boldog a ki szent és
Igaz életet élt,

Az a vég órától
Nem borzadt s nem félt;
Elaludt az Úrban,
Sajkája partot ért,
Teste sirban nyugszik,
Lelke Istenhez tért.

13. Boldogítóbb kincsünk
Nincs a kegyességnél,
Jobb az e világi
Minden nemességnél,
Jelesben ékesít
Minden más szépségnél,
Kedvessé teszen az
Isteni felségnél.

14. Segítsd Atyánk! hitünk,
S töltsd bé reményünket,
Igaz szeretettel
Lángoltasd szivünket;
Mikor kiszólitasz
E pályából minket,
Adj boldog kimúlást,
S veddd hozzád lelkünket.

IV.

„Virágszál koromban“

1. Gyorsan siet éltém
Napja lenyugtára,
Földdé s porrá leszen
Testem nem sokára,
Miként fut az idő
Árvizek módjára,
Végkép lefoly s nem tér
Elhagyott útjára.

2. Bár mely földi nagyság
Szépitse éltemet,
Bár gyűjtsek sok kincset,
Vagy sok szép érdemet:
Hasonlóvá teszi
A halál testemet
Azokhoz, kiket már
Régen a sir temet.

3. Kit kimél a halál
Komor ábrázatja?
Ki az, nagy hatalmát
A kin nem mutatja?

Melylyel ezen gyászos
Rothadásnak atyja
Tagjainkat porrá
S hamuvá oszlatja.

4. Múlandó a világ
Legszebb dicsősége;
Keveset ígérhet
Tagjaink épsége;
Mely hirtelen fonnyad
A virág szépsége,
Oly hamar elhervad
Ember egészsége.

5. Holttestünk a földnek
Magát visszaadja,
S leomlott sátorát
A lélek elhagyja,
S ezt ha hiv volt, örök
Hajlék befogadja,
Melyből többé halál
Öt ki nem ragadja.

6. Miért rettentí hát
A halál szívünket?
Az, a ki a földbe
Tériti testünket,

Boldogabb öröme
Juttatja lelkünket,
Halhatatlanságra
Alkotván éltünket.

7. Jézustól, ki halált
Szenvedett érettünk,
Örök élet felől
Reménységet vettünk;
Ő ki dicsőségben
Országol felettünk,
Feltámaszt, a sirba
Ha eltemettünk.

8. Hozd el hát, ha tetszik,
Atyám! vég órámat;
Ha hisz, félben hagyom
Kész szívvel munkámat;
Irgalmad szerint vészsz,
Tudom, tőlem számot,
S dicsőültek között
Rendeled hazámat.

V.

„Haragodnak nagy voltában.”

1. **H**alandó! lásd mely hirtelen
S reménytelen
Üthet rád a végóra!
Óh vedd, míg virulsz, holtodat,
És sorsodat,
Mely követ, gondolóra.
2. Élted minden perczentése,
Serkentése
Legyen arra szivednek,
Hogy a mi jódra néz, tegyed
S hasznát vegyed
Arasznyi életednek.
3. Csak e jelenvaló óra,
Hogy azt jóra
Fordítsd, van hatalmadban;
A jövődség forgása
És folyása
Nem áll birodalmodban.
4. Ki ifjuságod tüzével
S erejével

Most nagy bátran dicsekszel:
Egy nem várt órában eldűlsz,
Meghidegűlsz,
S a koporsóban fekszel.

5. Ki a szerencse keblében,
Bőségében,
Élsz az élet javának:
Kincsed a haláltól nem ment,
S nem áll ellent
Véletlen csapásának.
6. Ki nagyra fölemeltetvén
S tiszteltetvén
A méltóság polczán ülsz:
A halál véletlen itt lesz,
Semmivé tesz, —
Egy fuvaltára meghűlsz.
7. Oh szenteld hát Istenednek
És tisztodnak,
Ember! minden órát;
Mától el ne halogassad,
Most folytassad
Reád bízott munkádat.
8. Legkellemeteseb virágod,
Ifjuságod

Bár téged kecsegtessen ;
Vigyázz , hogy vak bátorságban
S romlottságban ,
A halál meg ne lessen.

9. Bár unszoljon testiségre
S feslettségre,
A szerencse és erő ;
Ne légy lelked sérelmére
És vesztére,
A bűnökben vakmerő.

10. A Mindent-látót féld, szeresd ,
S kedvét keresd ,
Élted minden rendében ;
Tőle soha el ne szakadj ,
S helyet ne adj
A gonosznak semmiben.

11. Így kimúlt lelkednek nem árt
S nem hozhat kárt
Porrészed feloszlása ;
Sőt ajtót nyit jobb világra,
Boldogságra,
Sirboltod megnyílása.

12. Oh Isten ! légy erősségünk,
Segítségünk

Végső bajvivásunkban ,
Halál fájdalmat enyhítsed,
Rövidítsed,
S idvezíts kimúltunkban.

VI.

XXXVIII. ZSOLTÁR.

1. **H**aragodnak nagy vóltában
Megindulván ,
Ne feddj meg Uram ! engem ,
Búsult gerjedezésedben
Rám tekintvén,
Ne büntess meg Istenem!

2. Nyilaid belém lövettek,
Kik szereznek
Énnékem nagy félelmet ;
Kezeid nagy súlyossága
Hátam nyomja
És sanyargat engemet.

3. Testemnek semmi részében
Épség nincsen ,
Te nagy haragod miatt ,

Csontjaim felháborodnak,
Nem nyughatnak
Én nagy bűneim miatt.

4. Mert az én nagy gyarlóságim
És bűneim
Fejem feljülhaladták,
Kiknek nehéz terhes voltát,
Súlyosságát
Tagaim nem bírhatják.

5. Igen elerőtlenedtem,
És törődtem,
E mondhatatlan kínban,
Sírok orditok szüntelen,
Én szívemben,
Temérdek fájdalmimban.

6. Minden mostani kérésem
Én Istenem!
Vagyon szemeid előtt,
És minden fohászkozásom
Sohajtásom
Tőled el nem rejtetett.

7. Szívem nyugalmat nem lelhet,
Igen reszket,

Minden erőm elfogyott,
Szemeim világossága,
Vidámsága,
Én tőlem eltávozott.

8. De én az Istenben bízom,
És elvárom,
Hogy kérésem meghallja;
Mert szívem hozzá emelem
És elhiszem,
Hogy szükségem meglátja.

9. Uram, ne hagyj el engemet,
Nézd ügyemet,
Mert egyedül hagyattam;
Kérlek légy irgalmas nékem,
Én Istenem!
Mert csak te benned bíztam.

10. Azért tőlem ne állj meszsze,
Szánj meg végre,
Én kegyelmes Istenem!
Segedelmeddel ne késsél,
Siess jöjj el,
Én édes idvességem!

VII.

1. **L**elkem hozzád készül Atyám!
E mulandó hajlékból,
Levetkezvén földi terhét
Felszárnnyall ez árnyékból.
2. Mely örömmel tekintelek
Örök hazám tégedet!
Üdvezellek epedezve,
Nyisd meg édes kebledet.
3. A dicsőség temploma ez,
A szentség fény-országa,
Az öröklét szent édene,
A boldog sors világa.
4. A mit föld ad kincseiből
Titokteljes keblének,
A mit alkot a halandó
Erejből lelkének.
5. A mi nagy, s dicső e földön,
A mi magas, fenséges:

A menynekhez mérve csekély,
Hiányos és kétséges.

6. Itt nem oly nap hinti fényét,
Melynek kelte s nyugta van,
Itt nem oly hold leng az égen,
Mely nő s apad untalan.
7. Isten itt a változallan
S boldogokra fénylő nap;
Jézus itt a mosolygó hold,
Kitől fényt ez éden kap.
8. Az estcsillag nem hoz estet,
Nincs itt éji gyász sötét;
A viharzó szelek dühe
Gyászt e napfényre nem vét.
9. A szent atyák társasága,
A jobb lelkek öröme,
Zengi széllyel s harsogtatja,
Mily jó a menny Istene.
10. Kikre a föld nem volt méltó, —
Inkább égi szülöttek, —
Kik a menyben vannak otthon,
E földön csak szenvedtek:

11. Mint vitéz, ki honba érvén
Hős csatáit számlálja,
Mint hajós ha vészek szüntén
Nyugpartját megtalálja:
12. Ugy tekintnek szenvedések
Pályájára mely elmúlt,
A hű lelkek, — édes ottan
A köny, mely itt vérrel hullt.
13. A mi lelket ékesithet,
A mi szép az elmének,
A mi gyönyör, kellem és kőj,
Adja az ég hívének.
14. Az érzéki porkötelek,
A test földi lánczai,
Lehullnak ott, — nem testiek
Ott a lelkek vágyai.
15. Nincsen halál, nincs vérontó
Fegyver boldogultak közt;
Nincs búbanat, mely itt vérez,
— S könyhullámokban füröszt.
16. Ki magát itt feláldozta,
Hitében hív és igaz;

- Ki szenved, tür, el nem csügged
S Istent imád: boldog az.
17. Ki szelid, és szive tiszta,
Jót ohajt és jót tárgyaz,
A szenvedőt vigasztalja,
S estet emel: boldog az.
18. Ki sir, könnyez, fohászkodik,
Lelke még is szép tavasz;
Vétektelen és ártatlan,
Igát hordoz: boldog az.
19. Ki éltének mértéket tett,
Igaz uton jár, utaz;
Élelmet az éhezövel
Víg kedvvel oszt: boldog az.
20. Ki felejt a sérelmet,
S bosszut érte nem szomjaz;
Kibékét tart rokonával
S ellenével: boldog az.
21. Bár a minden alkotmánya
Romba dőljön: nem fél az;
Bár e világ elenyészszék,
Lelke csendes: boldog az.

22. Atyám! e szent honba vágyik
 Lelkem: siess, oldozz fel
 Porhajlékom köteléből,
 Hogy tehozzád jussak el.

Cz mé
~~szó~~

VIII.

1. **L**étünk csak füst és pára,
 Elenyészik nem sokára;
 Ha reggel szép napra derül,
 Fénye majd homályba merül.

2. Mint a gyenge szép rózsaszál,
 Mely tavasszal nyilóra vál,
 Mutat vidám ékességet,
 Szívet bájló kedvességet;

3. De mihelyt a hervasztó szél
 Reá fuvall, tovább nem él;
 Hiába az ég harmatja,
 Leveleit elhullatja:

4. Így lön sorsa e kisdédnek,
 Kit halotti leplek fednek,
 Szépen földerült hajnala,
 Hoszszasb időt ígér vala.

5. Reá fuvallt halál szele,
 S nincsen rajta élet jele;
 Hiába szülők könnyei,
 Szánakozó keservei.

6. De szívetek csendesedjék,
 Amennyre fölemelkedjék,
 Az Urnak bölcs rendelésén
 Nyúgodjatok meg tetszésén.

IX.

„Nem késik a halál.”

1. **M**egszabadultam már
 Én a testi haláltól,
 És megmenekültem
 Minden nyavalyáimtól,
 Büntől, bú-bánattól,
 E csalárd világtól
 S ennek sok próbáitól.

2. Lelkemet ajánlom
 A hatalmas Istennek,
 Por-testemet hagyom
 Gyám-anyjának, a földnek,

E világot pedig,
Még rövid ideig
A most benne élőknek.

3. A testi halálból
Mégyek örök életre,
A kimondhatatlan
Örömré s dicsőségre,
Melyet Isten szerzett
És számokra eltett
Az ötet szeretőknék.

4. Nincs immár hatalma
Én rajtam az inségnek,
Nincsen diadalma
Lelkemen a bünöknek:
Mert Kristus elrontott
Minden bün-hatalmat,
S halál nem árt lelkennek.

5. Az Atya Istennek
Vagyok már szent kezében,
S én Idvezítőmnek
Kedvében s kegyelmében:
Részessé tett ott fenn
Engem az életben,
Az örök dicsőségben.

X.

1. Szólit minket szent Istenünk,
A kitől illik függenünk,
Bününk levetkezésére;
Vénet, ifjat, gyermekeket,
Minden rendbéli népeket
Józanság követésére.

2. Parancsolatja szentséges,
Igája gyönyörüséges,
Melyek után az ítélet
Következik s a jutalom
A mennyei nyugodalom,
Vagy a boldog örök élet.

3. Sokan ez árnyék világban
Szivderítő mulatságban
Kívánnának holtig élni;
De az Istennek ellenben,
A ki szabad úr mindenben,
Tetszett e képpen rendelni:

4. Hogy sokféle változások
S gyakor szorongattalások
Érdekeljék a hiveket;
Keserüségek s fájdalmak,

Sok inségek, sok unalmak
Sértsék s próbálják ezeket.

5. Már az ember épül s romol,
Egésége feláll s bomol,
Boldogsága nem állandó:
Ma tündöklék mint virágszál,
Holnap sárgul s halálra vál,
Minden sorsa változandó.
6. Sokan tanulnak egymástól
S irtóznak a meghalástól;
De szükség annak meglenni:
Mindenkinck jövődöben,
Egy bizonytalan időben,
Az ítéletre kell menni.
7. Azért a ki halálához
Közel, végső órájához,
De büneiből ki nem tér:
Reszket mint a nyárfa-levél,
Melyet megindított a szél,
Tudván vészen siralmas bért.
8. Nem használsz itt bölcseséggel,
Gazdagsággal, sem szépséggel,
Majd koporsóba kell szállnod;

Tiszteld hát hogy láss dolgodhoz,
Siess jutni fő czéledhez,
Mert miudentől meg kell válnod.

9. Légyenek szentek dolgaid,
Józanok nyájasságaid,
S ne adj helyt a kísértetnek;
Légy Isten hü tisztelője,
Igaz útnak követője,
Üdvet így találsz lelkednek.

XI.

„Mit bízik e világ“

1. **S**zomju szarvas módra
Lelkem áhitozik,
Isten, erős Isten!
Hozzád szomjuhozik,
S minthogy szerelmednek
Tüzétől lángozik,
Az egekbe hozzád
Jutni kívánkozik.
2. Jóllehet a bánat
Vizei szememen

Folynak, és az inség
Habjai lelken
Által jönnek s mennek
Elbágyadt szívemen
S a mélység mélységet
Kiált én fejemen.

3. Mert mint evezőkre
A tenger, mélységgel
Omlik s elborítja
Szörnyű sebességgel:
Ugy rám is az inség
Hullámi bőséggel
Tódultak s elnyelnek
Roppant sűrűséggel.

4. De itt is magamat
Atyám kegyelméhez,
Az én szabadítóm
Hatalmas kezéhez
Kapcsolom és bizom
Gondviseléséhez,
Lankadni nem tudó
Szent őrizetéhez.

5. Az élők földében,
Minden nyereségem,

Isten, erős Isten!
Te vagy örökségem;
Te velem vagy s nem árt
Hármas ellenségem,
Nem rettegek semmit,
Te vagy erősségem.

6. Jöjjön bár a halál
Felvont kezívével;
Jöjjön a velőig
Elható törével;
Jöjjön rám a mélység
Sötét örvényével:
Meg nem rettent engem
Ily készüléttel.

7. A halál nem egyéb,
Hanem elfolyása
Rövid életünknek,
S időnk elmulása:
Születésünkkel volt
Ennek beállása,
S életünk végével
Lesz tőlünk válása.

8. Mindenik a folyó
Órát rövidíti,

S nem csak a legvégső
Fövény üresíti:
Ugy a halált sem egy
Perczentés készíti,
De mind az, éltünket
A mi kevesíti.

9. Ha folyó órának
Első része lejárt,
Én pedig siratni
Nem tudtam azt a kárt:
Miért keseregném
A legutolsó párt?
Mert a legelsőnél
Nekem többet nem árt.

10. Nem természettől van
A halál félelme;
Mert nem egyaránt fél
Attól minden elme:
De ha mást epeszt is
A halál gyötrelme,
Nekem elég az én
Istenem kegyelme.

11. Ha nem fél a hajós
Csendes révpartjától,

Tengerre szálltának
Utolsó czéljától:
Mért féljek az élet
Elbúcsuzásától?
Sajkámnak nyugalmas
Révbe jutásától?

12. E rövid életet
Hány habok csapdossák!
Ennek kerítésit
Hány árvizek mossák!
Bágyadt szivünket hány
Keservek fogdossák,
S lelkünket mint anyyi
Vérsebek mardossák!

13. A halál elveszi
Rólunk mind ezeket,
Meghatároz minden
Fojtó keserveket,
S oly sorsba állítja
Majdan a hiveket,
Mely távol oszlatja
Tőlök a vészeket.

14. Ha senki nem retteg
A csendes álomtól,

Nem fut s nem irtózik
A nyugodalomtól :
Ha megment a halál
Minden unalomtól,
Nem félek s nem ázik
Arczom siralomtól.

15. Ki epedne vissza
Csecsemőségére,
Mikor már eljutott
Élete végére ?
Ha bújdosásomnak
Érek véghelyére,
Vissza nem sovárgok
Annak kezdetére.

16. Oh bátorítója
S öröme szívemnek,
Isten, erős Isten!
Gyámola fejemnek:
Mikor elközelít
Vége életemnek,
Engedj idvességes
Kimúlást testemnek.

re. do
e = p.
re. do

XII.

XC. ZSOLTÁR.

1. **T**ebennod bízunk eleitől fogva,
Uram! téged tartottunk hajlékunknak,
Mikor még semmi hegyek nem voltak,
Hogy még sem ég, sem föld nem volt alkotva
Te voltál és te vagy erős Isten!
És te megmaradsz minden időben.
2. Az embereket te meghagyod halni,
És ezt mondog az emberi nemzetnek:
Légyetek porrá, kik porból lettetek;
Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapnak ő elmúlása,
És egy éjnek rövid vigyázása.
3. Kimúlni hagyod őket oly hirtelen,
Mint az álom, mely elmúlik azon helyt,
Hogy ember édes álmából felserkent;
És mint a zöld füvecske a mezőben,
Mely naphevétől hamar elhervad,
Reggel virágzik, estve megszárad.
4. Hatalmad által napja életünknek
Menten elmúlik oly hirtelenséggel,
Mint a mondott szót elragadja a szél;
Életkorunk, melyet nekünk engedtéel,

Mintegy hetven esztendő telt idő,
Vagy ha több, tehát nyolczvan esztendő.

5. És ha kedves volt is valamennyire,
De többnyire volt munka és fájdalom;
Elkél éltünknek minden ékessége,
Elmúlik mint az árnyék és az álom;
De ki érti a te szent czéledat?
Csak az, kí féli nagy hatalmadat.
6. Taníts meg azért minket kegyelmesen,
Hogy rövid voltát életünknek értsük.
És útainkat bölcs észszel rendezzük.
Oh úr Isten! fordulj hozzánk kegyesen,
Vég harczunkban légy erős gyámolunk,
Fogadj öledbe midőn kimúlunk.
7. Láttasd mi rajtunk a sír álmában is
Dicsőségedet, bizó hiveden.
Légy velünk a feltámadásban is.
Mi kegyes urunk oh irgalmas Isten!
Légy akkoron nekünk szelid bíránk,
S örök idvesség fényét öntsd reánk.

XIII.

„Mint a szép hives patakra“

1. **T**éged várlak én Istenem!
Áldott segedelmeddel,
A mélység kiált ellenem,
Állj mellém kegyelmeddel:
Siralmas szavaimra,
Fohászzkodásaimra
Nékem kegyelmes választ adj,
A habok között el ne hagyj.
2. Feljülhaladták vétkeim
Boldogtalan fejemet,
Sértik s szaggatják büneim
Keseredett lelkemet;
Gondolatim lankasztnak,
Rettentenek s bágyasztnak,
Nincs más, kiben reméllenem,
Benned bizom én Istenem!
- Vétkeztem és megsértettem
A menynei felséget,
Általhágtam, megtapodtam
Ama szent szövetséget,

Melyet megpecsételtél
És megerősítettél
Áldott Ielked gyűrűjével,
Szent fiad piros vérével.

4. Atyám! vétkeztem ellened,
S a szép egek ellen is,
De bízik lelkem te benned,
Bár vétkem rettentsen is;
Gondos szivem töled csügg,
Könnyes szemem reád függ;
Ha könyvedből kitörölsz is,
Benned bízom ha megölsz is.

5. Ne ontsad rám büneimért
Búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vétkeimért
Áldott orczád sugarát;
Térj hozzám s erőt veszek;
Moss meg: fejérebbe leszek
Akármely fejer hónál is,
Tisztább a fényes napnál is.

6. Könyörülj rajtam Istenem!
S büneimet bocsásd meg;
Ne szállj perbe én ellenem,
Vedd fel ügyem és lásd meg.

Segélj! kedved nyerhessem,
Hogy mennyben elvehessem
Pályafutásom pálmáját,
Az életnek koronáját.

XIV.

CXXX. ZSOLTÁR.

1. **T**ehozzád teljes szivből
Kiáltok szüntelen,
E siralmas mélységből,
Hallgass meg Úr Isten!
Nyisd meg te füleidet,
Midön téged hivlak,
Tekintsd meg én ügyemet,
Mert régen ohajtlak.

2. Ha Uram, bününk szerént
Minket büntetnél meg,
Uram, e világ szerént
Ki állhatna úgy meg?
De a te irgalmad nagy
A téged félőken,
És te engedelmes vagy,
Hogy dicsérjen minden.

3. Énnékem reménységem,
Vagyon csak Istenben,
És bizik az én szívem
Ő szent igéjében:
Én lelkelem erős hittel
Az Urat ohajtja,
Mint a virasztó éjjel
A viradtát várja.

4. Izrael az Istenbe
Vesd reménységedet;
Mert szent irgalma bőven
Nagy meszsze kiterjedt:
Ő segítő mindenben,
Hivein könyörül,
Az Izraelt kegyesen
Kimentti bünéből.

XV.

VI. ZSOLTÁR.

1. **U**ram! te nagy haragodban,
Mely miatt vagyok búban,
Engemet ne feddj meg,

És haragodnak tüze,
Szünjék meg sebessége,
Melyben ne büntess meg.

2. Nékem Uram! légy irgalmas;
Mert vagyok nagy fájdalmas,
Ne hagyj Uram! kérlek:
Gyógyítsd meg sebeimet,
Elrettent tetemimet
Ujítsd meg hogy éljek.

3. Térj Uram kegyesen hozzám,
Mert jaj! elfogyatkozám;
Te nagy irgalmadból
Szánj meg nyavalyáimban,
El ne hagyj fájdalmimban,
Ments meg kinaimtól.

4. Elfáradtam bánatimban
S egész éjjel sirtomban,
Könyhullatásimmal
Nedvesitem ágyamat,
Áztatom nyoszolyámat
Sűrű siralmimmal.

5. Könyörgésem meghallgassad
Uram! és elfogadjad,

Én imádságomat,
És a mit tőled kérek
Uram! add meg esdeklek.
Szánd meg siralmamat!

XVI.

„Királyoknak királya“

c = swb
Dv.

1. **V**ilágok alkotója!
Imádunk tégedet,
Élet és halál szólja
Dicső felségedet!
Fenn az égnek táborai,
Alatt áldnak a föld minden tájai!
2. A semmi mindenné vál,
Ha zendül szó zatod;
A minden semmibe száll,
Ha igéd hallatod;
De te megállsz örök Isten!
Változás nincs uralkodó székedben.
3. A végnapon ha szólasz
Hozzánk sirhalmunkban,
Uj életre támasztasz,

S nem hagysz mély álmunkban,
Hatalommal teljes szódnak
Hangja felkölt s életet ad porunknak.

4. A sirhantok szent Atyánk!
Ismerik szavadat;
Koporsók, hol nyugovánk,
Kiadnak holtakat;
Akkor oh nagy biránk! akkor
Nyerjen kedvet előtted a földi por.
- 5 Ne hullasd hát könnyedet
Gyászlepte halandó!
Reménynyel várd végedet
Mint feltámadandó;
A sirpárna csak nyugvó hely,
Csendes révpart, hol testednek nyugtot lelj.
6. Az Isten úgy rendezett
Halált az életben,
Ugy intézett s helyezett
Ujulást mindenben,
Hogy a siri álom után
Örvendezhess az uj élet viradtán.